

३. क्रूसको समझ (भाग ३) : क्रूसको रहस्य

क. मुख्य पदहरू

यूहन्ना १२:२३-३३

गलाती ३:१३

मर्कूस ८:३४-३८

हिब्रु १२:१-३

१कोरिन्थी १:२३-२५

ख. परिचय

आफ्नै पवित्र स्वभावको माग परमेश्वरद्वारा पूरा गरिनुलाई “प्रायश्चित” भनिन्छ. साथसाथै यो मानवप्रति उहाँको गहिरो प्रेमको प्रस्फुटिकरण पनि हो. हाम्रो सट्टामा हाम्रा पापहरूको दण्ड र दोषहरू आफैँमाथि येशूलाई लिन लगाउनुभयो (१पत्रस २:२४). पुरानो नियमको पापबलिले देखाएभन्दा बढी येशूले गर्नुभयो. उहाँ हाम्रो ठाउँमा उभिनुभयो. पापलाई आफूले धारण मात्र गर्नुभएन तर हाम्रा पापहरूपनि उहाँ आफैँले लिनुभयो (२कोरिन्थी ५:२१). पाप, मृत्यु र शैतानको शक्तिमाथिको विजयमा सहभागी मात्र बन्नु भएन तर उहाँ स्वयंले तीमाथि विजय प्राप्त गर्नुभयो.

ग. पाप र पापी बीचको भिन्नता

हाम्रो पापले येशूलाई वास्तवमा पाप बनाइदिएको थियो. उहाँ पापी बन्नुभएन, यसको अर्थ पाप गर्ने (व्यक्ति) उहाँ हुनुभएन. आफैँले गरेको पापको निमित्त उहाँ दण्डित हुनुभएको थिएन तर उहाँले हाम्रा पापहरू आफैँले धारण गर्नुभयो. कुनैपनि दाग नलागेको एउटा सिद्ध बलिको रूपमा उहाँले आफैँलाई अर्पण गर्नुभयो (हिब्रु ९:१४). येशूका बारेमा श्री पि. टि. फोरसाइथ भन्नुहुन्थ्यो, “परमेश्वरले उहाँलाई पापमा परिणत गर्नुभयो, उहाँलाई पापजस्तै व्यवहार गर्नुभयो तर उहाँले येशूलाई पापी ठान्नुभएन. मानव पापका रूपमा परमेश्वरले स्नेह देखाउनुभयो. येशूकै राजी-खुशी मुताविक उहाँमा भएको मानव पापको इन्साफ गर्नुभयो. आफ्नो व्यक्तिगत दोष उहाँले कहिल्यै स्वीकार गर्न सक्नुहुने थिएन” यो कलवरीको मुटु हो. परमेश्वरले आफ्नो पुत्रको शारीरिक मृत्युलाई दृष्टिगत गरेर मात्र पापको समाधान गर्नुभएन. येशू स्वयं त्यस मृत्युमा प्रवेश गर्नुभयो. मानिसको पाप र परमेश्वरप्रतिको अनाज्ञाकारिताबाट धेरै नतिजाहरू निकले.

उदाहरणको लागि, इश्वरीय न्याय र परित्यक्तता, परमेश्वरलाई नचिन्नु, शैतानको उत्पीडन, बन्धन र रोग व्याधिहरू. पापको प्रभाव र सत्यताबाट मानिसले छुटकारा पाउनका निम्ति पुत्रले यी सबै पाप आफैले लिनु आवश्यक थियो. परमेश्वरको पुत्र हाम्रा सबै पाप बनिनुभयो. कलवरीमा हामी श्रद्धा र विश्वास (भयमिश्रित आदर) साथ आउनुपर्छ.

घ. मानव र मरणशीलमा अन्तर

हाम्रो निम्ति मानव हुनुको मतलब मरणशील हुनु हो. तर शुरूमा परमेश्वरले मानिसलाई मरणशील सृष्टि गर्नुभएको थिएन अर्थात ऊ मृत्युको अधीनमा थिएन उत्पत्ति ३:२२ मा प्रष्ट छ - परमेश्वरले मानिसलाई जीवनको रूखको फल खाएर सधैँभरि जीवित रहला भनेर अदनको बगैँचाबाट उसलाई निकालिदिनुभयो. उसको अनाजाकारिताले गर्दा परमेश्वरले अनन्त जीवनको स्रोतबाट मानिसलाई अलग गरिदिनुभयो. यो समयदेखि परमेश्वरको दण्डस्वरूप ऊ मृत्युको अधीनमा हुनगयो. यदि तपाईंले बाइबलको लेखोटलाई गम्भीरतापूर्वक लिनुभएमा उहाँसितको शुरूको विछोडको समयको दुरी बढ्दैजादा मानिसको उमेर पनि त्यही अनुपातमा छोट्टिदै गएको पाउनुहुन्छ. पुरानो नियमको वाचा अनुसार अन्तमा गएर उसको उमेरको हद १२० वर्ष तोकिएको छ (उत्पत्ति ६:३). यद्यपि हामीमध्ये धेरैजसो ७०/८० वर्षसम्म बाँच्दछौ (भजन ९०:१०).

मानिसको पाप आफूले नलिउन्जेलसम्म येशू पनि मृत्युको अधीनमा हुनुहुन्थेन किनभने मृत्यु पापको परिणाम हो (रोमी ५:१२). येशूमा पापको स्वभाव थिएन त्यसकारण पापको नतिजामा उत्पन्न मृत्युको त्रासमा उहाँले आफ्नो जीवन जिउनुभएन. येशूमात्र त्यस्तो व्यक्ति हुनुहुन्थ्यो जसको आफ्नो जीवनमा स्वयंको अधिकार थियो (यूहन्ना १०:१७-१८). कलवरीको यो अद्भूत सत्य हो. आत्मिक तथा शारीरिक रूपमा पनि उहाँको मृत्यु हुनु आवश्यक थिएन तर मृत्युको शक्ति नष्ट गर्न येशूले नै यसलाई आफूमाथि लिनुभयो (हिब्रु २:१४-१५). एउटा अजम्मरी व्यक्तिलाई क्रूसमा टांगेर मारियो. येशू मानव भएर पनि अजम्मरी (कहिल्यै नमर्ने) हुनुहुन्थ्यो. आफ्नो सामुन्ने उभिएको भयावह सत्यतालाई थाहा पाए पश्चात गेत्समनीको बगैँचामा उहाँले संघर्ष गर्नुपरेको थियो. मानिसको पाप आफूले स्वीकार गर्नुपर्ने कुरा उहाँलाई थाहा थियो र नतिजामा मर्नु आवश्यक थियो. तर उहाँले आफैँलाई सम्पूर्णतः पिताको इच्छामा सुम्पिदिनुभयो.

कुनैपनि मानिस आफ्नो स्वाभाविक सामर्थ्यमा येशूले सामना गर्नुभएको तथ्यको सामना गर्नसक्ने थिएन (लूका २२:४१-४४).

यसैमा कलवरीको सामर्थ्य हामीमा रहेको छ. हामीले यसलाई बुझ्ने कोशिस गरेर सामर्थ्य हामीमा आउने होइन किनभने यसलाई बुझ्न हामी कहिल्यै सफल हुनेछैनौं. तर यसको रहस्य र सामर्थ्यका सामून्ने शिर झुकाउँदै बचाउन सक्ने यसको शक्तिलाई जब हामी स्वीकार गर्छौं त्यतिवेला हामी क्रूसको सामर्थ्यलाई बुझ्न सक्छौं.

“जसले मलाई प्रेम गर्नुभयो, र मेरो निम्ति आफूलाई अर्पण गर्नुभयो” (गलाती २:२०)

५. आदमदेखि नभएर परमेश्वरदेखि जन्मेको

येशूको जीवन र मृत्युलाई बुझ्न कुमारीबाट भएको जन्मको सत्यता धेरै महत्वपूर्ण छ. येशूले जिउनुभएको जीवन वास्तविक हाडछालाको शरीर थियो भन्ने कुरा प्रष्ट छ. उहाँले भोग्नुभएको परीक्षाहरू वास्तविक थिए भन्ने कुरा निर्विवाद छ. उहाँको मानवताको आधार पनि हाम्रै जस्तो थियो (हिब्रू ४:१५). तथापि येशूमा भएका केही कुराले अरु मानिसहरूभन्दा उहाँ भिन्दै हुनुभएको प्रष्टै थियो. उहाँ पापको अधीनमा हुनुहुन्नथ्यो. आफूमा आउने प्रत्येक परीक्षाहरूलाई जित्नसक्ने सामर्थ्य उहाँमा थियो. येशू आदमद्वारा जन्मनु भएको थिएन, उहाँ त पवित्र आत्माद्वारा जन्मलिनु भएको थियो.

यो संसारमा जन्मिने अन्य मानिसहरूका वारेमा यस्तो हुदैन. तिनीहरूको आफ्नो वंश आदमबाट शुरु भएको मान्छेन र आफ्ना कमजोरीहरू पनि आदमबाटै प्राप्त गर्छन्, त्यसरी तिनीहरूले पाप पनि आदम माफत नै प्राप्त गरेका छन्. येशू अन्तिम आदम हुनुहुन्थ्यो, स्वर्गबाट आउनुभएको व्यक्ति (१कोरिन्थी १५:४५-४९). उहाँ शरीरमा तिनीहरूजस्तै हुनुहुन्थ्यो तर आत्मामा भिन्दै. पवित्र आत्माद्वारा परमेश्वरमा जन्म नलिउन्जेल स्वर्गबाट आउनुभएको मानिसको स्वरूपमा तिनीहरू आउन सक्दैनन् (रोमी ८:३, यूहन्ना १:१२,१३).

१. येशूले पापमाथि विजय प्राप्त गर्नुभयो

दुई तहमा येशूले पापलाई जित्नुपर्थ्यो। पहिलो त दैनिक जीवनयापनमा पवित्र आत्माको सामर्थ्यमा पितामा पूर्ण आज्ञाकारितामा शरीरमाथिको पापको शक्तिलाई उहाँले जित्नुभयो। दोश्रोमा - पापमाथि परमेश्वरको दण्ड जुन आफैले लिनुभएको थियो, त्यसको पूर्ण प्रायश्चित गर्दै क्रूसको आफ्नो मृत्युद्वारा उहाँले मृत्युको शक्तिलाई हराउनुभयो। येशू आत्माद्वारा जन्मनु भएको थियो र आत्माको सामर्थ्यमा जिउनुभयो। पाप गर्नु भनेको के हो सो उहाँलाई पत्तै थिएन। वास्तवमा आदमलाई जुन उद्देश्यको निमित्त सृष्टि गरिएको थियो सोही मानवतामा येशू जिउनुभएको थियो तर आदम पछि गएर आफ्नो अनाज्ञाकारिताद्वारा पापमा पतन भयो। येशूको पनि हाम्रो जस्तै शरीर थियो। पतन हुनु अगाडि आदमको शरीर भएजस्तै येशूको शरीर पनि त्यस्तै थियो त्यसकारण उहाँ पनि हामीजस्तै परीक्षामा पर्नसक्ने सम्भावना थियो। तर उहाँ हामीजस्तै भएपनि उहाँको शरीर परमेश्वरको आत्माद्वारा संचालन हुन्थ्यो र अन्तमा मात्र उहाँलाई पापको वास्तविकताको ज्ञान भयो। यहाँनिर हामी क्रूसमा उहाँको बलिदानको भव्यतालाई देख्छौं। यो वेलामा पहिला कहिल्यै अनुभव नगरेको केही कुरा उहाँले गर्नुभयो। आफ्नै शरीरमा हुनसक्ने पापको वास्तविकता र प्रभावप्रति उहाँ सवेदनशील हुनुभयो। आफ्नो नभएर अरु मानिसहरूका पापहरू त्यसका भयानक प्रभाव र दोषहरू आफैमा जम्मा गर्नुभयो (२कोरिन्थी ५:२१)। ए. डब्ल्यु. टोजरले लेख्नुभएको थियो, “पुरानो क्रूस मृत्युको चिन्ह हो। यसले मानिसको आकस्मिक र हिसापूर्ण मृत्युलाई देखाउँछ। यदि कोही मानिस आफ्नो क्रूस उठाएर यात्रा शुरु गर्छ भने ऊ फेरि फर्केर नआउने तथ्य रोमी समयमा मानिसहरूले बुझ्थे। त्यस्तो व्यक्ति आफ्नो जीवनलाई नयाँ दिशामा मोडन नभएर आफ्नो जीवनको अन्त गर्न गइरहेको हुन्थ्यो।”

६. प्रश्नहरू र छलफलका बुँदाहरू

१. लूका २२:३९-४६ र मत्ती २६:३६-४६ पढ्नुहोस। त्यो समयमा येशू कस्तो अवस्थाबाट गुज्रनु भएको थियो र उहाँले यो कस्का निमित्त गर्नुभयो ?
२. हाम्रो पापको सामना (व्यवस्था) येशूले कसरी गर्नुभयो ? (हिब्रु ४:१५; हिब्रु ९:२६)।
३. हाम्रो उद्धारको निमित्त येशूले क्रूसमा गर्नुभएको बलिदान परमेश्वरबाट किन स्वीकार भयो ? (२कोरिन्थी ५:२१; रोमी ८:३-४)।

४. येशूले क्रूसमा गर्नुभएको कामको परिणाममा हामीले अनन्त जीवन पाउनुपर्ने किन ? (रोमी ६:५-१४, २३).
५. येशूलाई अन्तिम वा दोश्रो आदम किन भनिएको हो ? (१कोरिन्थी १५:२२, ४५-४९).

ज. सारांश र प्रयोग

१. हाम्रो परमेश्वर पिताले पापरहित आफ्नो पुत्रलाई सबै मानिसहरूका पापको खातिर क्रूसमा अर्पण गर्नुभयो.
२. मानिसले आफ्नै अनाज्ञाकारिताद्वारा आफ्नो पतन गऱ्यो तर परमेश्वरले दोश्रो वा अन्तिम आदमको रूपमा येशू ख्रीष्टलाई उठाएर पापको शक्तिलाई नष्ट पार्नुभयो र यसरी हामीलाई छुटकारा दिलाउनुभयो.
३. येशू हाम्रो सट्टामा उभनुभयो. हामीले पाउनुपर्ने दण्ड कलवरीको क्रूसमा उहाँले आफ्नो पापरहित शरीरमा लिनुभयो.
४. हाम्रो निम्ति येशूले कति कष्ट भोग्नुभयो सो जानेपछि अरु केही गर्न नसकेपनि उहाँले हामीलाई भन्नुभएजस्तै के हामी आफ्नो क्रूस उठाउन सक्छौं ?